

NAME: CLEMENT TAN KAI HSUEH

MATRIX NUMBER: BI23110244

Soalan 1

a) Peranan Pasaran Modal dalam Menyokong Pertumbuhan Ekonomi (5 Markah)

Pasaran modal memainkan peranan sebagai komponen penting dalam sistem kewangan yang direka khusus dalam pelaburan jangka panjang. Pasaran modal berfungsi sebagai ejen pemudah cara dalam pemindahan dana pelaburan daripada pihak ekonomi yang mempunyai lebihan kewangan kepada pihak yang mengalami defisit kewangan melalui penjualan sekuriti. Melalui proses ini, syarikat dapat meningkatkan modal untuk operasi perniagaan mereka, manakala pelabur pula berpeluang menjana pulangan daripada pelaburan tersebut dan secara langsung megembangkan pertumbuhan ekonomi negara.

b) Perbezaan Antara Pasaran Utama dan Pasaran Sekunder (10 Markah)

Pasaran utama merupakan tempat di mana terbitan baharu ekuiti dan hutang diuruskan buat pertama kalinya. Dalam pasaran ini, transaksi berlaku dalam bentuk pengapungan baharu sepenuhnya atau melalui tawaran kepada pelabur sedia ada. Fungsi utamanya adalah untuk membolehkan entiti seperti syarikat atau kerajaan mengumpul modal secara terus daripada pelabur bagi tujuan pengembangan projek.

Pasaran sekunder pula melibatkan pertukaran atau perdagangan aset kewangan yang telah diterbitkan pada masa lalu. Transaksi pasaran sekunder berlaku sesama pelabur di mana mereka menjual dan membeli sekuriti sedia ada tanpa melibatkan penerbit asal sekuriti tersebut secara langsung. Pasaran ini sangat penting bagi memudahkan urusan aset, membolehkan pelabur menukar pegangan mereka kepada tunai dengan segera mengikut harga pasaran semasa.

c) Prinsip Asas Pasaran Modal Islam (10 Markah)

Prinsip asas pasaran modal Islam adalah berteraskan nilai taqwa dan kepatuhan kepada hukum Syariah. Segala aktiviti pelaburan mestilah bersifat etika, bukan sekadar mengejar keuntungan. Ini memastikan bahawa setiap pelaburan yang dijalankan adalah bersih dan diberkati.

Pasaran modal Islam melarang keras sebarang amalan tidak beretika yang boleh membawa kepada pertikaian dan penindasan. Ini termasuklah larangan terhadap unsur riba, gharar, dan maysir dalam setiap pelaburan yang dijalankan. Matlamatnya adalah untuk memastikan keadilan bagi semua pihak yang terlibat.

Institusi kewangan Islam memainkan peranan penting dalam menjaga kestabilan nilai wang dengan menjauhi sebarang aktiviti spekulasi yang boleh merosakkan ekonomi. Setiap dana diuruskan dengan penuh teliti dan amanah bagi memastikan pelaburan hanya disalurkan kepada sektor yang halal dan patuh Syariah.

Akhir sekali, peranan Majlis Penasihat Syariah (MPS) amat kritikal sebagai badan pemantau bagi instrumen seperti Sukuk dan NID patuh Syariah. Pengawasan rapi ini memberikan jaminan bahawa segala aktiviti pelaburan bukan sahaja menepati prinsip Islam, malah mematuhi struktur kontrak yang sah seperti Murabahah, Wakalah, dan Mudarabah

Soalan 2

a) Ali menerima dua tawaran pelaburan deposit:

- i. NID dengan kadar faedah tetap 4%**
- ii. NID berdasarkan mudarabah dengan kadar pulangan berubah**

Anda Sebagai penasihat pelabur, nyatakan alasan pilihan yang sesuai bagi pelabur Islam. (10 Markah)

Sebagai penasihat pelabur, saya akan mencadangkan Ali untuk memilih tawaran yang kedua NID berdasarkan mudarabah dengan kadar pulangan berubah. Aspek yang paling kritikal dalam perbandingan ini adalah pematuhan Syariah, terutamanya berkaitan larangan riba. Tawaran (i) merupakan NID konvensional yang menawarkan "kadar faedah tetap", di mana struktur tersebut berasaskan pinjaman berfaedah yang jelas mengandungi unsur riba. Bagi pelabur beragama Islam, sebarang keterlibatan dengan unsur riba adalah dilarang keras. Sebaliknya, Tawaran (ii) adalah pilihan yang lebih tepat kerana ia berdasarkan kontrak Mudarabah yang telah distrukturkan khusus "tanpa unsur riba" merupakan instrumen yang mematuhi Syariah.

Selain itu, perbezaan seterusnya terletak pada mekanisme pulangan pelaburan. Dalam NID Mudarabah, pulangan adalah dalam bentuk keuntungan perniagaan yang dikongsi mengikut nisbah pembahagian yang telah dipersetujui lebih awal, dan bukannya berdasarkan kadar faedah tetap seperti dalam sistem konvensional. Kaedah ini menepati prinsip ekonomi Islam yang menekankan konsep perkongsian risiko dan keuntungan secara adil di antara pelabur dan pengusaha bank.

Dari sudut penggunaan dana, NID Mudarabah menawarkan jaminan ketelusan bahawa wang pelaburan hanya dilaburkan ke sektor yang dibenarkan. NID konvensional membenarkan dana digunakan untuk sebarang aktiviti komersial, termasuk industri yang mungkin tidak patuh Syariah seperti industri perjudian atau arak. Oleh itu, NID Mudarabah adalah lebih selamat bagi pelabur Muslim kerana menjamin bahawa dana tersebut hanya dilaburkan dalam aktiviti-aktiviti ekonomi yang halal dan patuh Syariah.

Akhir sekali, pemilihan instrumen ini menyokong objektif pelaburan yang menyeluruh bagi seorang Muslim. Objektif pelabur Islam bukan sekadar mengejar keuntungan maksimum semata-mata, tetapi memastikan keuntungan tersebut diperoleh secara beretika dan selari dengan prinsip Islam. NID Mudarabah memenuhi kriteria ketat ini kerana segala operasinya dipantau dan disahkan oleh Majlis Penasihat Syariah, memastikan pelaburan tersebut kekal bersih dan diberkati.

b) Bezakan NID konvensional dan NID patuh syariah. Huraikan kesan perbezaan tersebut terhadap keputusan pelaburan. (10 Markah)

Perbezaan NID Konvensional dan NID Patuh Syariah

Aspek	NID Konvensional	NID Patuh Syariah
Asas Kontrak	Berdasarkan pinjaman berfaedah (riba). Pelabur "meminjamkan" wang kepada bank.	Berdasarkan kontrak Islamik seperti Murabahah, Wakalah, atau Mudarabah, tanpa unsur riba.
Kadar Pulangan	Kadar faedah tetap atau terapung.	Keuntungan berdasarkan perjanjian awal tanpa unsur faedah.
Penggunaan Dana	Dana boleh digunakan untuk aktiviti tidak patuh Syariah seperti judi dan arak.	Dana hanya dilaburkan dalam aktiviti yang halal dan patuh Syariah.
Pemantauan	Tiada pengawasan badan Syariah.	Dipantau oleh Majlis Penasihat Syariah (MPS).
Objektif	Keuntungan maksimum semata-mata.	Keuntungan yang beretika dan patuh prinsip Islam.

Kesan perbezaan NID konvensional dan NID patuh syariah terhadap keputusan pelaburan

Perbezaan paling ketara ialah status pelaburan itu sendiri. Bagi pelabur Muslim, perbezaan ini menjadikan NID Konvensional haram dipilih kerana unsur riba dan penggunaan dana yang tidak patuh Syariah, manakala NID Patuh Syariah adalah satu-satunya pilihan yang sah.

Dalam NID Konvensional, pelabur selalunya menerima kadar tetap (kepastian pulangan). Dalam NID Patuh Syariah, pelabur mesti bersedia dengan "kadar pulangan berubah" bergantung kepada prestasi pelaburan. Ini memberi kesan kepada *risk appetite* pelabur; pelabur Syariah perlu memahami bahawa pulangan mereka terikat dengan prestasi ekonomi semasa.

Kewujudan pemantauan oleh Majlis Penasihat Syariah dalam NID Patuh Syariah memberi keyakinan kepada pelabur bahawa wang mereka tidak menyumbang kepada industri sosial yang negatif.

c) Nyatakan aplikasi NID dalam Kewangan Islam. (5 Markah)

Aplikasi NID dalam Kewangan Islam yang pertama adalah Murabahah. Bank membeli aset dan menjualnya semula dengan harga *markup di mana adalah jumlah kos dengan untung*. Seterusnya, aplikasi yang kedua adalah Wakalah. Pelabur melantik bank sebagai ejen pelaburan. Keuntungan diperolehi mengikut prestasi pelaburan tersebut. Aplikasi yang terakhir adalah Mudarabah. Perkongsian keuntungan di mana untung dikongsi antara pelabur dan bank mengikut nisbah yang telah dipersetujui bersama

Soalan 3

a) Huraikan jenis-jenis saham bagi tujuan strategi pengurusan risiko. (10 Markah)

Terdapat enam jenis saham bagi strategi pengurusan risiko.

Saham *Blue Chip* merujuk kepada saham syarikat besar yang memiliki kedudukan kewangan yang kukuh serta rekod pendapatan yang stabil, malah sering dianggap sebagai pemimpin dalam industri mereka. Saham jenis ini membawa risiko yang agak rendah kepada pelabur, namun perlu diingat bahawa potensi pertumbuhan modalnya adalah lebih sederhana jika dibandingkan dengan saham pertumbuhan.

Saham Pertumbuhan (*Growth Shares*) pula adalah syarikat yang dijangka menunjukkan pertumbuhan pendapatan dan hasil yang melebihi kadar purata pasaran. Kebiasaannya, syarikat yang sedang berada dalam fasa pengembangan ini tidak akan membayar dividen, sebaliknya mereka memilih untuk melaburkan semula keuntungan bagi memacu pertumbuhan masa hadapan, menjadikan ia satu pelaburan yang berisiko tinggi.

Saham Kitaran (*Cyclical Shares*) mempunyai prestasi yang berkait rapat dengan kitaran ekonomi semasa, contohnya dalam sektor automotif, pembinaan, dan pelancongan. Nilai saham ini akan meningkat apabila ekonomi berkembang, tetapi ia berisiko tinggi untuk jatuh merosot apabila berlaku kegawatan ekonomi.

Saham Pendapatan (*Income Shares*) adalah saham syarikat yang secara konsisten membayar dividen tinggi kepada pemegang saham, dan biasanya terdiri daripada industri yang sudah matang seperti utiliti dan telekomunikasi. Walaupun risikonya rendah dari segi kestabilan dividen, pelabur masih terdedah kepada risiko perubahan kadar faedah dan inflasi.

Saham Defensif (*Defensive Shares*) dikeluarkan oleh syarikat yang prestasinya kekal stabil walaupun ketika ekonomi berada dalam keadaan tidak menentu, seperti syarikat barang

keperluan asas dan kesihatan. Saham ini menjadi pilihan kerana ia mempunyai risiko turun naik atau volatiliti yang rendah.

Akhir sekali, Saham Spekulatif (*Speculative Shares*) adalah saham yang penilaian harganya dipacu oleh jangkaan pasaran semata-mata dan bukannya disokong oleh asas kewangan yang kukuh. Ia membawa risiko yang sangat tinggi di mana pelabur perlu bersedia untuk kehilangan keseluruhan modal, walaupun terdapat potensi pulangan yang tinggi.

b) Syarikat Alpha Berhad tidak mengagihkan dividen kerana memfokuskan kepada pertumbuhan syarikat. Manakala, syarikat Beta Berhad mengagihkan dividen tetap sebanyak 6% setiap tahun. Bincangkan jenis saham yang sesuai bagi kedua-dua syarikat tersebut berdasarkan objektif kewangan jangka pendek dan panjang. (15 Markah)

Berdasarkan analisis objektif kewangan syarikat, Syarikat Alpha Berhad diklasifikasikan sebagai Saham Pertumbuhan (*Growth Shares*). Ini kerana Alpha Berhad memfokuskan strategi mereka kepada pertumbuhan dan melabur semula keuntungan tanpa membayar dividen, yang merupakan ciri utama saham pertumbuhan di mana keuntungan digunakan untuk memperluaskan perniagaan.

Dari segi objektif jangka panjang, Syarikat Alpha sangat sesuai untuk pelabur yang mencari keuntungan modal (*capital gains*) yang tinggi melalui kenaikan harga saham. Manakala bagi objektif jangka pendek, ia kurang sesuai kerana tiada aliran tunai dalam bentuk dividen yang diterima, selain harga sahamnya yang sangat sensitif sekiranya jangkaan pertumbuhan tersebut gagal dicapai.

Syarikat Beta Berhad pula dikategorikan sebagai Saham Pendapatan (*Income Shares*). Hal ini kerana Syarikat Beta menawarkan dividen tetap sebanyak 6% setiap tahun, yang jelas menepati ciri saham pendapatan yang membayar dividen secara konsisten kepada pelabur.

Bagi objektif jangka pendek dan sederhana, Syarikat Beta sangat sesuai bagi pelabur yang memerlukan pendapatan stabil atau aliran tunai berkala. Untuk objektif jangka panjang pula, ia menyediakan pulangan yang lebih selamat dan kurang berisiko berbanding saham pertumbuhan, namun pelabur harus menerima hakikat bahawa ia mungkin mempunyai potensi kenaikan harga yang lebih rendah berbanding syarikat yang fokus kepada pengembangan agresif.

Soalan 4

a) Jelaskan terma dalam pelaburan bon dan kepentingannya kepada pelabur. (8 Markah)

Terma pertama yang perlu difahami adalah Nilai Nominal. Ia merujuk kepada jumlah pokok yang penerbit bon berjanji untuk bayar semula kepada pelabur beserta faedah pada tarikh

matang yang ditetapkan. Bagi pelabur, nilai ini sangat penting kerana ia mewakili jumlah sebenar modal asal yang akan dikembalikan pada akhir tempoh pelaburan nanti.

Seterusnya adalah Kadar Kupon, iaitu kadar pembayaran faedah yang dibayar oleh penerbit kepada pemegang bon. Elemen ini kritikal kerana ia menentukan jumlah pendapatan pasif atau aliran tunai berkala yang bakal diterima oleh pelabur sepanjang tempoh pemegangan bon tersebut.

Selain itu, Tempoh Matang atau *Maturity Period* adalah tarikh spesifik di mana penerbit wajib membayar kembali jumlah pokok pinjaman tersebut. Tempoh ini boleh dikategorikan kepada jangka masa pendek, sederhana, atau panjang, dan ia membantu pelabur merancang strategi kewangan mereka dengan lebih tepat.

Terma terakhir adalah Syarat Pembayaran atau *Payment Terms*. Ini merujuk kepada ketetapan bagaimana pembayaran dilakukan, yang mana ia penting bagi memastikan pelabur, yang dianggap sebagai pemberi pinjaman, memahami hak mereka dan jadual penerimaan wang daripada entiti tersebut.

b) Bagaimakah institusi kewangan menguruskan risiko pelaburan bon secara berkesan dalam pelaburan jangka sederhana? (10 Markah)

Dalam menguruskan risiko pelaburan bon, institusi kewangan perlu berdepan dengan Risiko Kadar Faedah. Risiko ini timbul apabila perubahan kadar faedah pasaran menyebabkan harga bon bergerak secara songsang; iaitu apabila kadar faedah naik, nilai bon akan jatuh. Pengurusan yang berkesan memerlukan pemantauan rapi terhadap pergerakan pasaran ini.

Seterusnya, institusi perlu menguruskan Risiko Kredit, iaitu kemungkinan penerbit bon gagal membuat pembayaran faedah atau membayar balik wang pokok. Risiko ini amat kritikal kerana ia boleh mengakibatkan pelabur kehilangan sebahagian atau keseluruhan modal mereka jika penerbit menghadapi masalah kewangan.

Bagi memastikan bon boleh dicairkan bila perlu, Risiko Kecairan atau *Liquidity Risk* perlu dititikberatkan. Ini merujuk kepada kesukaran untuk menjual bon dengan segera pada harga pasaran yang munasabah di pasaran sekunder. Tanpa pengurusan yang baik, pelabur mungkin terpaksa menjual aset pada harga yang lebih rendah daripada nilai sebenar.

Institusi juga perlu mengambil kira Risiko Inflasi dalam pelaburan jangka sederhana. Kadar inflasi yang tinggi boleh mengikis kuasa beli pendapatan faedah yang diterima daripada bon, menyebabkan pulangan sebenar pelaburan menjadi lebih rendah daripada yang dijangkakan.

Akhir sekali adalah pengurusan Risiko Pelaburan Semula dan Risiko Panggilan (*Call Risk*). Risiko ini berlaku apabila penerbit menebus bon lebih awal (biasanya ketika kadar faedah jatuh), memaksa pelabur melabur semula pulangan tersebut pada kadar hasil yang lebih rendah, sekaligus mengurangkan keuntungan jangka panjang keseluruhan.

c) Mengapa sukuk dianggap lebih hampir kepada instrumen ekuiti berbanding hutang. Jelaskan. (7 Markah)

Sukuk dianggap hampir kepada ekuiti kerana definisinya sendiri merujuk kepada sijil yang mencerminkan penyertaan atau *participation* dalam sesuatu aset, dan bukannya sekadar surat hutang semata-mata. Ini bermakna pemegang sukuk mempunyai kepentingan langsung dalam aset yang mendasari terbitan tersebut.

Dalam struktur Sukuk *Asset-Backed*, sumber pembayaran kepada pelabur datang secara langsung daripada hasil atau pendapatan yang dijana oleh aset sandaran itu sendiri, bukannya daripada aliran tunai umum syarikat penerbit/obligor. Ciri ini sangat menyerupai ekuiti di mana pulangan pelaburan bergantung sepenuhnya kepada prestasi aset atau projek tersebut.

Dari sudut pemilikan, pemegang sukuk *Asset-Backed* memegang hak milik sah (*legal ownership*) ke atas aset tersebut serta mempunyai hak untuk melupuskannya. Aset ini juga diasangkan daripada buku akaun penerbit, menjadikan status pemilikan pelabur adalah nyata.

Akhir sekali, jika berlaku kegagalan pembayaran, pemegang sukuk hanya mempunyai tuntutan atau *recourse* terhadap aset tersebut dan bukan kepada penerbit. Ini membuktikan bahawa aset memainkan peranan sebenar dalam menanggung risiko kegagalan, menjadikan ia lebih bersifat perkongsian risiko seperti ekuiti berbanding pinjaman biasa.